

שֶׁכְּשֶׁרָאָה אֶת רַבִּי עֲקִיבָא שְׂדוּרֵשׁ כָּל קוּץ וְקוּץ שֶׁבַתְּוֹרָה אָמַר לִפְנֵי ה': 'רְאוּהָ תוֹרָה שֶׁתִּנָּתֵן עַל יְדוֹ' (מְנַחוֹת כ"ט), וְכֵן בְּגִלְל עֲנוּתָנוּתוֹ הוּא לֹא רָצָה לְלַכֵּת לְגָאֵל אֶת יִשְׂרָאֵל כְּמִנְהוּגוֹ, אָבָל ה' בָּחַר בְּמִשָּׁה, דּוֹקָא בְּגִלְל הַעֲנוּהַ הַעֲצוּמָה הַזֹּאת שֶׁבּוּ.

לְפָלְפֵל בְּדַבְרֵי מִשָּׁה

וּפְרָשָׁה שֶׁלְמָה נִכְתְּבָה בַתּוֹרָה עַל עֲנוּתָנוּתוֹ שֶׁל מִשָּׁה בְּעֵת שֶׁה' הִכְרִיחַ אוֹתוֹ לְלַכֵּת לְגָאֵל אֶת עַם יִשְׂרָאֵל וְכֹל זֶה הָיָה מִכְּחַן שֶׁל עֲנוּהַ לְמִשָּׁה רַבֵּנוּ, וְה' רָאָה שֶׁמִּשָּׁה עִמַּד בְּנִסְיֹן הָיָה וְלָכֵן קִבַּע אוֹתוֹ לְרוּעֵה יִשְׂרָאֵל, וְכִשְׁמִשָּׁה אָמַר רְאוּהָ תוֹרָה לְהַנָּתֵן עַל יְדוֹ רַבִּי עֲקִיבָא הִשִּׁיב לוֹ ה': 'כִּדְ בַחֲרֵתִי עַקֵּב עֲנוּתָנוּתְךָ הַעֲצוּמָה וְכֹל דְּבוֹר שִׁיצֵא מִפִּיךָ עֲתִיד רַבִּי עֲקִיבָא לְדַרְשׁ אוֹתוֹ וְאֵת כָּל קוּץ וְקוּץ מִהַמְלִים שִׁיצֵאוּ מִפִּיךָ בַעֲנֻהַ גְדוּלָּה'.

וּמִשָּׁה רַבֵּנוּ הָיָה מְלַמֵּד אֶת הָעָם לְאַהֵב אֶת ה' וְכַגוֹן שֶׁהָיָה מְדַבֵּר עִמָּהֶם אוֹדוֹת כֶּף הַשֶּׁהֲקֵב"ה הַטְּבִיעַ בְּטַבַּע הָאָדָם הַשְׂהוּא צְרִיד לְאַכֵּל שֶׁלֶשׁ פְּעֻמִּים בְּכָל יוֹם, וְלְכַאוּרָה הָיָה דִי שְׂאָדָם יִצְטָרֵךְ לְאַכֵּל פַּעַם אַחַת בְּחֵדֶשׁ וְלִכְלֹל הַיּוֹתֵר פַּעַם אַחַת בְּשָׁבוּעַ, אָבָל הַקֵּב"ה הַטְּבִיעַ שְׂאָדָם

יִצְטָרֵךְ לְאַכֵּל כָּל כֶּף הַרְבֵּה, מִשּׁוּם שֶׁהַמְּאָכֵל מִפְתָּה אֶת הָאָדָם, וְעַלֵּינוּ לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בְּמַאֲכָלִים לְהַמְשִׁיךְ עַל יָדָם אַחֲרֵי ה' יִתְבָּרֵךְ.

לְהַעֲרִיף אֶת הָאֵמֶת

וְהָעָם לֹא הִעֲרִיכוּ אֶת מִשָּׁה מִכִּיּוֹן שֶׁדַּבֵּר דְּבָרִים כְּאֵלוֹ שֶׁל אֶהֱבֵת ה' שְׂאִינִים נִרְאִים כְּדַבְרֵי חֲכָמָה גְדוּלָּה מִכִּיּוֹן שְׂאִינִים קְשִׁיּוֹת וְתוֹרָצִים וּפְלִפּוּלִים, וְעַל כֶּף הַקֵּב"ה הַקַּפִּיד וְהִבִּיא עֲלֵיהֶם אֶת הַנְּחָשִׁים שֶׁנִּשְׁכּוּ בָעָם מִפְּנֵי שְׂאִינִים מְאֻמִּינִים בְּמִשָּׁה הַנִּמְשָׁל לְנַחֵשׁ הַמְּלַמֵּד אֶת הָעָם דַּעַת וּמוֹכִיחֵם כְּנָחֵשׁ.

וְעַל כֶּף הֵם הַתְּנוּדוֹ וְאִמְרוּ "כִּי דַבְּרֵנוּ בַה' וְכִדְ" הֵינּוּ שֶׁהַתְּנוּדוֹ עַל שְׂזוּלוֹ דַּבֵּר ה' הַנְּאָמַר עַל יְדוֹ מִשָּׁה רַבֵּנוּ, כִּי עֶסֶק הַקֶּשֶׁר לְצַדִּיק הוּא לְשִׁמְעַת בְּקוֹל דְּבַר ה' הַיּוֹצֵא מִפִּיו וְלִקְבֹּל אֶת מְרֻתוֹ עַל מִנַּת לְלַכֵּת בְּדַרְכֵים שֶׁהוּא מְלַמֵּד, וְלֹא רַק לְאַחַז מַגְדְּלוֹתוֹ מַחְמַת הַמוֹפְתִים הַנְּעֻשִׁים עַל יְדוֹ.

חַיִּים שֶׁל אֲמוּנָה

וְהַתְּקוּן לְכֶף הָיָה לְעִשׂוֹת נַחֵשׁ מִנְחָשֶׁת וְלֹא מִזְהָב, כְּדִי לְלַמֵּד שְׂאִינִים מְעֲרִיכִים כְּרֵאוּי אֶת מִשָּׁה כְּמוֹ זְהָב, (ע' סְנַהֲדְרִין נב.), וְעוֹד שְׂאֵלוֹ הָיָה עוֹשֶׂה אֶת הַנְּחָשׁ מִזְהָב הָיוּ טוֹעִים אַחֲרָיו

כְּמוֹ שֶׁטָּעוּ בְּעִגְלַת הַזָּהָב לְרִצּוֹת לְעַבֵּד אֶת ה' בַּהֲפָרַת הַטּוֹב רַק עַל הַכֶּסֶף וְהַזָּהָב (וְהַתְּבַאֵר בַּהֲרַחֵקָה בְּסִפֵּר 'מִתִּיקוֹת הַתּוֹרָה - שְׂמוֹת'), וְלָכֵן מִלְּשָׁה עָשָׂה אֶת הַנְּחָשׁ מִנְחָשֶׁת שֶׁהוּא חֲמֹר זוּל לְלַמֵּד אֶת הָעָם שֶׁהַנְּחָשׁ הוּא טַפֵּל וְאֵינּוּ בּוֹ שׁוּם תְּכֵלֵת, אֲלֵא תְּכֵלֵתוֹ הִיא שִׁיבִיטוֹ בּוֹ "חַי", הֵינּוּ שִׁיבִיאוּ דְרָכוֹ לְהַחֲיוֹת בְּלִבָּם אֶת הָאֲמוּנָה בְּמִשָּׁה רַבֵּנוּ.

וְנַחֵשׁ הַנְּחָשֶׁת הַזְּכִיר גַּם אֶת עֲבוֹדוֹת הַמִּשְׁכָּן שֶׁהָיוּ בּוֹ כְּלֵי נְחָשֶׁת [וְהַמִּשְׁכָּן עֲצֻמוֹ נִבְנָה גַּם מִזְהָב בְּעַקְבוֹת כֶּף שִׁעֲשׂוֹ אֶת חֲטָא הַעֲגֹל שֶׁנִּעֲשָׂה מִזְהָב שֶׁעַל כֶּן ה' הִבִּיא לָעָם הַרְבֵּה פְּעֻלוֹת מְעֻשִׂוֹת שֶׁל הַקְּרַבַּת הַקְּרַבְנוֹת שֶׁעִמָּהֶם יִעֲבְדוּ אֶת ה' כְּתִקּוֹן לְחֲטָא הַעֲגֹל]. וְכֹאשֶׁר רָאוּ אֶת נַחֵשׁ הַנְּחָשֶׁת נִזְכְּרוּ בְּעֲבוֹדוֹת הַמִּשְׁכָּן לְעַבֵּד אֶת ה' בְּכָל מְעֻשָׁה וּמְעֻשָׂה.

אָבָל כִּיּוֹן שְׂבִימֵי חֲזָקִיָּה כְּבָר שִׁכְחוּ אֶת הַתְּכֵלֵת הַזֶּה לָכֵן חֲזָקִיָּה כְּתַת אוֹתוֹ מִפְּנֵי שֶׁדִּיק מִהַפְּסוּק "וְהָיָה כָּל הַנְּשׁוּךְ וְרָאָה אוֹתוֹ וְחָי", שֶׁכָּל מַעֲלַת הַנְּחָשׁ הוּא עַל מִנַּת שִׁיבִיאוּ מִמֶּנּוּ לְהַחֲיוֹת אֶת הָאֲמוּנָת חֲכָמִים בְּלִבָּם, וְלֹא שִׁיעֲשׂוּ אוֹתוֹ כְּסִגְלָה מְרַפֶּאֶת בְּלִי לְבֹא מִמֶּנּוּ לְדַעַת שֶׁל אֲמוּנָה.

מִתִּיקוֹת הַפְּלִין לְשִׁמָּה

וְכַתּוּב "הַשְּׂמֵרוֹ לָכֶם פֶּן יִפְתָּה לְבַבְכֶם וְסָרְתֶם וְעַבַּדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים" שֶׁבְּהוֹת הַקֵּב"ה מִזְהָרֵי אוֹתָנוּ שְׂלֵא נַעֲשֶׂה אֶת הַתּוֹרָה אוֹ אֶת הַתְּפִלִּין לְעַבְדוֹתָהּ זָרָה וְהַלְחִישִׁיב אוֹתָם כְּסִגְלָה בְּלִבָּם,

שֶׁכָּל הַרְפּוּאוֹת הֵם רַק מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ, כֶּף גַּם הַתְּפִלִּין וְרִצּוּעוֹתֵיהֶם הַדּוּמִים לְנַחֵשׁ, תְּכֵלֵתָן הִיא "וּלְזַכְרוֹן בֵּין עֵינַיִךְ לְמַעַן תִּהְיֶה תּוֹרַת ה' בְּפִיךָ".

כְּשֶׁם שֶׁתְּכֵלֵת נַחֵשׁ הַנְּחָשֶׁת הִתְּהַלְּתָה לְהַתְּבַנֵּן שְׂאִינִים בּוֹ כְּלוּם מְעַצְמוֹ אֲלֵא הוּא רַק לְזַכְרוֹן בְּשִׁבְלֵנוּ שֶׁנִּזְכָּר לְהִבִּט כְּפִי מַעֲלָה וְלַהּוֹדוֹת עַל מַתַּנַּת הַצְּדִיקִים שֶׁה' נוֹתֵן לָנוּ, וְכֵן לְזַכֵּר

מִתִּיקוֹת עֲרָכוֹ שֶׁל הַמְּעַזִּיק



בְּצִיּוֹר שֶׁבְּכּוֹתֵר הַגְּלִיּוֹן: נַחֵשׁ הַנְּחָשֶׁת שֶׁכִּין מִשָּׁה עוֹמֵד עַל נֶס, וְהֵבֵן שׂוֹאֵל אֶת אֲהָרֹן הַכֹּהֵן מִהַ מְלַמְּדֵנוּ נַחֵשׁ זֶה?

מִנּוּן יָדַע מִשָּׁה לְעִשׂוֹת אֶת הַנְּחָשׁ מִנְחָשֶׁת? הִיאָר לְלַמֵּד הַנְּחָשׁ לְהַעֲרִיף אֶת הַצְּדִיקִים? וּמִנּוּן לְלַמֵּד חֲזָקִיָּה לְכַתֵּת אֶת הַנְּחָשׁ הָיָה שֶׁהַקֵּב"ה בְּעֲצֻמוֹ צָוָה לְעִשׂוֹתוֹ?

עַל כֶּף בְּמֵאֵמֶר: 'מִשָּׁה רַבֵּנוּ ה'שֶׁרף' שׂוֹרֵף וּמֵאִיר'.

בְּצִיּוֹר שֶׁלְּפִנֵּינוּ: בְּעֵלֵי מְלֵאכָה בָּאִים לִפְנֵי הַתְּלַמִּיד חֲכָמִים לְדַין תּוֹרָה וּמַהֲצַד עוֹמְדִים לּוֹמְדֵי תּוֹרָה שְׂמִיבִטִים בְּהַעֲרֵכָה עַל אוֹתָם בְּעֵלֵי מְלֵאכָה.

מִהַ מְקַבְּלִים הַלְּמַדְנִים מִבְּעֵלֵי הַמְּלֵאכָה שֶׁעַל כֶּן רְאוּי לָהֶם שְׂלֵא לְזַלֵּזֵל בָּהֶם?

עַל כֶּף בְּמֵאֵמֶר: 'הַחֲתָנָה שֶׁהַפְּכָה לְתוֹנָה'.

רבנו של עולם, וננו לעבד אותך בכל מדה ומדה שתמירד לנו. ובנומים קשים שלא יבואו, נודה לך על שאמה זן אותנו בכל פעם במדה המספקת לאותה פעם ולאחר מכן כשנצטרך לישועה נוספת נבקש אותה מך. כמו שבאמר: 'ברצב ונתני' ו'נתני שבזמן הרצב נודה לך על ה'ישועה שאמה נתן לנו כמזון המשביע לשעתו, ו'בשבע כלכלתנו שבזמן השבע ו'הנחלות נודה לך על שאמה מכלכלנו בשפע גדול ולא חסר לנו דבר.

ואכן מודים אנו לפניך על המתנות שנתת לנו מזון ומים, אשה, בית וכל טוב, ומחלים אנו את פניך שתמשיך לתרצף עלינו טובות ואל תעלם אינך לדחתנו לשועתנו. ותן לכל גויה וגויה, די מחסורה ותן כל יהודי (ובקרב כ"ט) בדינה רחבה ונאה לעבודתך, וכן תן לעמך מקומות מרחים וטובים ללמד בהם תורה, יראת ה' ומדות טובות לבירות, אמן עליה.

וכן כל כוס מים שאדם שותה צריך לגרם לו אהבת ה' גדולה שכן השתיה והאכילה הם כנשיקה שה' נושק אותנו בפנינו, וכמו שכתוב: 'ישקני מנשיקות פיהו', ועלינו לזכר זאת בעת האכילה ולכונן שגם אנו מנשקים את ה' יתברך.

וכונות אלו של אהבת ה' בעת האכילה נחשבים כמו עבודת בית המקדש, כמו שמצינו (פסחים ע"ב): 'שרבי טרפון דרש שאכילת מתנות הנה נקראת עבודת המקדש כמו שכתוב: "עבדת מתנה אתן את הנהנתכם".

והסבה שאכילה נקראת 'עבודה' היא משום שישנה לאדם 'עבודה' גדולה בעת האכילה להתאמץ ללא על ידי אכילתו לאהבת ה', ועל כן בסמוך ל'ואכלת ושבעת' נאמר: 'השמרו לכם פן יפתה לבבכם' משום שהאכילה עלולה לפתות את האדם להמשך אחרי דברים גשמיים שזוהי אכילה גסה ומאידך האדם יכול לעבד את ה' על ידה, וזוהי אכילה בקדושה.

כמו שהחשיבו את נחש הנהשת לסגלה המרפאה, שעל כן הקב"ה הביא גזרות שבהם שרפו הגויים את התורה כדגמת מה שחוקיה כתת את נחש הנהשת, וזאת כדי לעורר אותנו לעסק בתורה לשמה וללמד מפנה מדות טובות וקרבת אלוקים ולא לשעות לראות אותה כסגלה שטוב רק לדעת אותה בידעה בלבד בלי לשנות על ידה את אורחותינו. וכמו כן מהתפלל צריך ללא לאהבתו יתברך ולא להניחם כמפזות אנשים מלמדה.

תפלה קדם האכילה

וכמו כן כשאדם נגש לאכל עליו לדעת שתכלית האכילה היא כדי שנביט כלפי מעלה ונשפך את לבנו לפני ה'. ועל כן ראוי לומר קדם האכילה דברים כגון אלו: רבנו של עולם, אתה הטבעת בנו את הצורך לאכל שלש פעמים בכל יום כדי שנפיר על ידי האכל את אהבתך הגדולה אלינו, כפי שגפר מהמאכלים העריבים שבראת עבורנו ומהאברים הנפלאים שבראת בגופינו הפועלים לעכל את המאכלים.

החתנה שהפכה לחתונה

על דבר מסים והלה הזקן יכול לדון מהתורה שזוהי מצוה לעשות את אותו דבר, ועלינו להזהר שלא לבא מהמחלוקות שבתורה לידי מצה ומריבה, ואף על פי שכל אחד צריך לנהג ברותו בכל זאת עליו להזהר שלא לזלזל באחרים אלא יאמין שאלו ואלו דברי אלוקים חיים.

שרש חטא העגל

וכיצד בזה, ישנם שהקב"ה הטביע בהם מזג חם שבגללו הם נמשכים יותר לעשיה ועוסקים במלאכה לצורך פרנסתם, ובהם הם עוסקים בקיים התורה שהם גומלים חסד ומפרנסים את בני ביתם ודואגים למזון עבור הבירות, וישנם שיש להם מזג קר ועוסקים בחכמת התורה, ויש להזהר שלא לזלזל אלו באלו כי בעלי המלאכה נצרכים לבעלי התורה לבא אליהם כשמודמנים ביניהם דיני תורה, והלמדנים נצרכים גם הם לבעלי המלאכה כדי ש'יספקו להם מים ומזון, וכן ברוחניות בעלי התורה יכולים ללמדו הרבה תמימות ואמינות חכמים מבעלי המלאכה שיש בהם הרבה תמימות ושלמות.

ומכך הבין משה רבנו שבזה נכשלו ישראל וזו היתה סבת נפילתם שסטו מדרך ה' ועשו את העגל משום שהאחד זלזל ב'הברו עקב כך שמבין את התורה בשונה ממנו, שהרי עקר חטא העגל היה בכך שזלזלו במשה רבם שבאו מן למרד גם בה', כי כל הכופר

מיד הזמינו אנשי הצלה שלקחו אותה לטפול בבית החולים, והנה אחד מאנשי ההצלה נעמד שם והחל להתבונן בכלים המכבדים שהיו באולם, וככל שהתפלאו עליו ואמרו לו: בלם עכשו בדאגה לשלום הכלה ואתה עומד ומתפעל מהכלים המפארים?!

השיב להם אותו אדם אני מתבונן בכלים אלו כדי להבין מה גרם לנזק הגדול שארע לכלה, וכעת שהתבוננתי ראיתי שאכן סוג הזכוכית שממנה עשוים הכלים באולם זה הם מסכנים מאוד ולכן הנזק היה גדול.

לכבוד כל חכם

הנמשל: כך מצינו בתורה הקדושה שאחרי שעם ישראל קבלו את התורה ונעשו ככלה לפני ה' עמדו וחסאו בעגל שעל כך נאמר "עד שהמלך במסבו נרדי נתן ריחו" - עד שהמלך ה' כפיכול עשה מסבת נשואין עם עם ישראל שנמשלו לכלה עמדה הכלה וקלקלה (פס"ו לו).

ומשה ירד מן ההר לאחר ששמע מה' שהעם סרחו וסרו מן הדרך והתבונן מה היה הדבר שעמד בעכרם וגרם להם להכשל בקה, והתבונן בלוחות שבידו וראה את הנס הגדול שבהם שאפשר לקרא מכל עבר את עשרת הדברות שכתובות בהם, והבין שה' עשה גם זה כדי ללמדנו יסוד גדול שכל תלמיד חכם יכול לראות את התורה מעבר אחר ולהבין בה דברים אחרים.

וכגון ששמאי הזקן יכול לדון מהתורה אסור

לאחר שמשו עשה את נחש הנהשת נאמר: 'ויסעו בני ישראל ויחננו באבת' (בבתיב סה"ט) ש'כול להקראות "באבת", משום שכאשר הם ראו את נחש הנהשת הם זכרו את ה'אבות' שהם היו נחשים טובים כמו שכתוב בזה"ק (פרשת שמ"י דף ט"ז): "את התינים הגדלים" - אלו האבות.

ואחר כך נאמר: 'ויסעו מאבת ויחננו בעיי העברים' שלאחר שהתבוננו במעלת האבות זכרו גם את הלוחות שמשו הוריד מיד לאחר חטא העגל שעליהם נאמר: 'לחת כתבים משני עבריהם' מזה ומזה הם כתבים' ופרשו חז"ל שהיה אפשר לראות את תבות עשרת הדברות מכל צד של הלוחות. ולכאורה מדוע היה צריך לנס הגדול הזה שהלוחות היו כתובים משני עבריהם?

לשבח את הכלי שנשבר?

עוד תמוה, מדוע התורה מפרטת את השבח הזה שבלוחות בזמן שמשו ירד מההר, כאשר באותה עשה העם חטאו בעגל, שלכאורה אין זה הזמן לשבח את הלוחות בעת שעם ישראל בעצמם סרחו מדרך ה' הקשוי! והקשוי מתעצמת מן שרגע לאחר מכן משה השליך את הלוחות מידי ושבבר אותם, אם כן מה המקום לשבח אותם בזמן כזה?

ויובן על פי משל, לחתנה של משפחת עשירים שהביאו לשם כלים מכבדים מאוד ותוך כדי השמחה הכלה נפלה ונזוקה נזק נורא בראשה.

בטובתו של חברו סופו שכופר בטובתו של מקום, וכמו שזלזלו במשה וזלזלו גם בתלמידי חכמים אחרים שהבינו את דיני התורה בשונה מהם, וכמו שמצינו שהרגו באותה שעה את חור ורצו להרג גם את אהרן הכהן.

שרש הרבן בית המקדש

ולפי זה יבאר גם מה שאסתר אמרה למרדכי "מה זה ועל מה זה", ופרשו חז"ל שהתכוננה

ולכן משה שבר את הלוחות, מכיון שראה שהעם לא מקיימים את הלקח שהלוחות באו ללמדם שלא לזלזל בשום יהודי, ומכך נעשה גם חרבן בית המקדש באותם ימים שנגרמה מאותה סבה של שנאת חנם, וזאת מפני שלא התעוררו כראוי לתשובה משבירת הלוחות שלכן נחרב גם בית המקדש שזה דבר שכבא לעם יותר משבירת הלוחות.

לשאל אותו שמא סבת גזרת הכליה היא משום שעם ישראל עברו על התורה שעליה נאמר "מזה ומזה הם כתבים", והינו שחששה שמא היתה ביניהם שנאת חנם וזלזול במי שמבין את התורה באופן שונה מהם שבזה לא קימו את רצון ה' להיות בשלום עם כל אדם, כמו שנרמזו בכך שהלוחות היו כתובים "מזה ומזה".

נותיקות קצור הגלות

התקון לזלזול במשה ובתלמידי חכמים, הוא לשיר לה' בהערכה על מתנת הצדיקים כמו כששרו את שירת הבאר "באר חפרוה שרים", שבזה שרו על מעלת הצדיקים שחופרים את בארות התורה ומגלים דעת ה' לעם וקבלו על עצמם שלא לדבר ואף שלא לחשב שום דבר רע על רועי ישראל ואף לא על שום בר ישראל.

אבל החתם סופר אומר שאת השירה הזאת שרו ביום שביעי של פסח - ארבעים שנה לאחר ששרו ביום זה את שירת הים, ואם כן היה כאן חסרון שהיה ראוי להם לשיר שירה כגון זו במשך כל הארבעים שנה מאז שירת הים, שהרי גם בכל אותם ארבעים שנה היה להם את בארה

של מרים והיה ראוי להם לשיר ולהודות לה' על הצדיקים שבזכותם יש להם מים ברוחני ובגשמי.

וכמו כן היה חסרון בכך שאמרו שירה רק על המים ולא אמרו שירה על הפון ועל ענני הכבוד, שעשו זאת מפני שלא העריכו את המתנות הללו ולהפך היה להם טענות עליהם שטענו על הפון שהוא "להם קלוקל" וגם לא שמחו בענני הכבוד וטענו שעדיף להם לשוב למצרים חלילה.

ואלו היו מודים לה' על כל החסדים הללו שעשה עמהם במדבר, לא היו באים לכלל תרעומות ומחלוקות על ה' ועל משה עבדו, והיו נצלים מכל הצרות שפגשו אותם ואף היו מקצרים את הדרך ומגיעים בנריות לארץ הקדש בלי להתעכב במדבר ארבעים שנה.

המשך נתיקות הגיסים

פתו אותי מאוד ובפרט שהוא רוצה רק לקחת אותי לבית הנכנסת ולקאורה אין בכך שום בעיה. הלכתי אתו הליכה של קרוב לעשר דקות הרחק מהבית, ולפתע אני מבחין שהוא מכניס אותי למנוח, מיד הסתובבתי לאחור על מנת לברך מפניו, אך אז הוא גלה את פניו האמתיות ואחו אותי בכל כוחו ואמר בלשון אכזרית: אתה לא תעז לברתי!

הבנתי שנפילתי בידים לא טובות והתחלתי לבכות, האיש שהיה מחפש ליהודי השיל את התחפשות והתגלה הפרצוף האמיתי שלו בנוצרי מכהק, והכניס אותי למנוח בכח הזיוע. עד כאן הספור שספר אגו; ובכל פעם שאבי הגיע לשלב הזה הוא היה בוכה ולא היה יכול להמשיך לספר יותר.

קעת אני מוצא את עצמי בתוך מנוח והתיראתי לגורלי, שמא קעת אני עומד לסבל ולחיות מה שאבי חנה ולא ספר...

למעשה, האיש שהזמין אותי לשם כרגע נכנס פנימה ולא היה לידי, ואני חפשי את הדרך לצאת אך הדלתות היו סגורות, צלצלתי בפעמון לבקש

שיפתחו לי על מנת לצאת אך אף אחד לא ענה בפעמון. התחלתי להלחץ ואמרתי בקול רם: 'אני רוצה לצאת, אפשר לפתח? ואף אחד לא עונה, חזרתי ואמרתי זאת מספר פעמים, ואו, לפתע הגיע נוצרי שאחראי על נקיון המנוח שהיה נראה כמקצער בפניו והחל לזעק עלי בזעם:

'יהודי מללךה תשתק את הפה שלך מה אתה צועק פה, אין לך טפת תרבות! השכתי לו: אני רוצה לצאת מכאן מיד! הגוי משנאתו אלי כיהודי החל להכות אותי במקל המגב שבגידו בכל כוחו, וקיין שהדלתות של המנוח היו במקום צר יחסית, לא היה לי לאן לברתי. נסיתי להגן על עצמי אך לנוצרי היו כוחות הרבה יותר ממני והוא המשיך להכות אותי עד ששבר עלי את המגב והשליך אותי החוצה.

יצאתי משם בריצה, נכנסתי לרכב והתרחקתי מהאזור בלי להבין מה מצבי. עד שקשעמדתי ברמזור, אברך אחד שעבר ברחוב אמר לי: אתה מודע לכך שאתה פצוע וזב דם? ואו הבחנתי שיש לי הרבה דם על החלצה.

נסעתי משם מיד לבית חולים, ושם גלו שקבלתי חתכים עמקים בגב ובידיים מהמכות של אותו גוי

אכזה ועשו לי שבע תפרים על מנת לסגר את החתכים. כשחזרתי הביתה מתש ומבהל, התבוננתי על מה באה עלי הצרה הזאת, והבנתי שהיא בגלל שהתחכמתי על דעתם של גדולי ישראל והחזקתי כלים לא כשרים שהם אלו שהביאו אותי לצרה הזאת.

מיד החלטתי, ובלי להסס תפסתי את ארבעת הכלים שהיו בביתי ונפצתי אותם לאבדון לעיני ילדי. הוך כדי שאני אומר את הפסוק "כי אני מוזבחתם תתצון ואת מצבתם תשברון ואת אשרי תחרתון" שקעת היתה לי הבנה עמקה בפסוק זה שהוא קשור היטב לכלים הטמאים הללו, שמלבד מה שיש בהם עבודה זרה גלוי גריות ושפיכות דמים - אני נוכחתי לראות בפסוק שלי שהם מסגלים להביא את האדם למקום של עבודה זרה ושם להתנוק ברוחו ובגופו.

ג. ג. ג. בארא פארק

יהודים לחוקים

א. מהי המתנה הגדולה מכל המתנות ועל ידי מי אנו מקבלים אותה? ב. מדוע ה' בחר לתת את התורה על ידי משה ולא על ידי רבי עקיבא? ג. איזה חיות מקבלים מנחש הנחשת? ד. מתי אפשר להרגיש שה' מנשק אותנו ואנו מנשקים אותו בחזרה? ה. היאך התקלקלה החתנה שנעשתה במדבר ומה גרם לקלקול זה? ו. באיזו דרך עם ישראל היו יכולים לחסך צרות וגלות ארבה?

התשובות מונחות בתוכן גליון זה | את התשובות ניתן לשלוח בימי השבוע הבא לכתובת מייל זו: 7885595@gmail.com בצירוף שם, כתובת וטלפון. הכותרים נכונה, יכנסו להגרלה על מתנה יוקרתית | הזכה משוייב פרשת חקת: חיים הערש בערוגה.